

de wind maakte mijn benen en bovenbenen bijna gevoelloos.

Ik kom aan de gene kant van Heerewaarden daar op die dijk met allemaal hardbevoren voren en sporen. Ik kon niet meer fietsen. Ik moest de fiets leiden en ik kon hem niet meer leiden. Ik heb de fiets langs de kant van de weg gelegd. Een eindje verderop lag een vuur te branden en in de rook van dat vuur heb ik mijn eigen een beetje staan warmen. Toen ik weer van de ergste kou bekomen was zocht ik de fiets maar weer op en over die keiharde sporen verder gelopen richting Dreumel.

Daar kom ik ene kerel tegen en die zei "Nijtmans, hêdde ginne riksaolder veur me. Ik heb ginne cent mir op zak."

Het was ene echte zuiperd en ik zeg "Dan hadde ze motte bewaoren". En hij ging er weer vandoor.

Eindelijk kwam ik dan, door en door koud, bij Gerrit van Wichen. Ik zette de fiets in het portaal en ging het lekker warme café in. Daar ziet de vrouw van Gerrit van Wichen dat ik zo wit ben als een lijk en ze zegt tegen me "Komde gij es mee naor achteren".

Ik ging mee en zij zei weer "En daor gaon zitten en niet te dicht bij de kachel".

Mijn benen begonnen me te kietelen van de kou. Die waren van het tegen de wind in fietsen half bevroren.

In die keuken knapte ik weer helemaal op en ik zei "Zou ik hier nie kunnen slaope vannacht?". Vanwege de pas ingevallen strenge vorst was het maschien met de boot niet te bereiken. "Nou we zitten hier zo vol in het café. Ik zou nie wete waor w'uw neer motte legge. Mar witte wè ge doet, gao naor den Bûter en probeer 't daor es. Geet 't daor ook nie, dan kunde altèd nog hier terecht".

Ik naar den Bûter, ook een café. Daar naar binnen, een borreltje gevat en gevraagd of ik daar kon slapen.

De vrouw zei "Ja, of ge slaopen kunt dè weet ik nie. 't Zal wel koud zijn. Ge kunt boven liggen".

"Des goed, es ik mar ergens liggen kan" zei ik.

's Nachts heb ik daar gelegen, naast Has Kooy, die vroeger dijkschout was, en een jon-

gen van den Bûter, Gerrit.

Om een uur of vijf word ik wakker en ik denk "Wat nou?". Mijn haren nat, het kussen en de dekens nat en ik kon bijna niet praten, zo hees was ik geworden.

De sneeuw woei overal onder de pannen door en de hele planken zolder lag onder de fijne sneeuw.

Ik wilde Gerrit den Bûter wakker maken, maar die had helemaal niet kunnen slapen en lag al lang wakker.

Has Kooy zei "Laoten we mar opstaon en naor 't gafé gan en daor de kachel mar aonstêke, dan hebbe we tenminste een bietje wermte".

Zo zaten we die morgen al weer vroeg in het café.

Die morgen ben ik een eindje den dijk uitgelopen. Er was een eind bij waar de golven nog overheen sloegen en hij was net zo glad als een spiegel.

Ik trof daar ene oliehandelaar en die moest bij Van de Boom zijn. Samen zijn we toen op de knieën naar Van de Boom gekropen, die gelijks den dijk zat. Daar heb ik een tijdje gepraat en omdat ik wel zag dat er de eerste dagen geen kans was om met een boot of lopende op het maschien te komen, heb ik mijn fiets maar weer bij Van Wichen opgehaald en ben ik naar Den Bosch teruggefietst.

Een dag of vier ben ik toen weer in Den Bosch geweest tot ik hoorde dat de Boezemkade weer beloopbaar was.

Ik natuurlijk dadelijk weer terug naar Dreumel met het spoor. Ik kom op het perron en daar hoorde ik roepen "Kom hier zitten stokerke".

Ik schuif de deur open en daar zit Lennaart Sas en daarnaast Piet Lagarde. Ze hadden verteld dat ze allebei gek geworden waren.

Ik zeg "Gullie hier? Hebbe ze jullie wêr losgelaote?"

Sas zei "O, hêddet ok gehurd?"

Ik weer "Ja, ze zeide dat jullie vast zate."

"Nee, zò wijd hebbe we het nie gebraocht."

We kwamen in Zaltbommel op het perron. We stapten uit en ik liep daar al vroeg, om acht uur, met mijn meske te wandelen.